

Тяжтека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лега	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16а — СОФИЯ	БРОЙ 26
---------------------	--	--	---	-------------------

Чудното завещание

Живѣлъ единъ беденъ старецъ. Той нѣмалъ нигде никого. Докато му държали нозетъ и краката, работилъ колкото можелъ. Така изкарвалъ хлѣба си. Но започналъ все повече да ослабва.

Единъ день, като вървѣлъ по улицата, станало му лошо. Отбилъ се въ близкото малко дюкянче, кждето се продавали стари дрехи. Щомъ го видѣли търговецътъ и жена му, дали му столъ да седне. Седналъ той, повели разговоръ и разбрали, че стариятъ нѣма нито близки, нито роднини. Съжалили се тия добри хора и го приели да живѣе при тяхъ.

Старецътъ останалъ много доволенъ, помагалъ въ къщи и въ дюкяна, колкото можелъ. Като видѣлъ какъ добре се отнасятъ къмъ него, какъ го хранятъ и обличатъ, станало му мжно, че не може да се отблагодари по нѣкой начинъ на тия бедни хора.

Единъ день старецътъ се разболѣлъ. Неговитъ покровители и децата имъ се грижили за болния дѣдо. Тѣ му купували всичко, каквото потрѣбва.

Наскоро старецътъ умрѣлъ. Погребали го като свой близъкъ човѣкъ и много плакали за него.

Следъ нѣколко дни търговецътъ билъ повиканъ въ сѣда. Тамъ заварилъ още нѣколко души.

Сѣдята извадилъ единъ запечатанъ пликъ и една малка желѣзна касичка. Поставилъ ги на масата и казалъ:

— Старецътъ, който живѣше въ твоя домъ, остави завещание.

Сѣдята отворилъ плика, извадилъ нѣкакво писмо и го прочелъ. Старецътъ пишелъ, че оставя една пълна желѣзна касичка, която да се отвори и предаде на благотелитѣ му следъ петъ години.

Ония, които били тамъ, много се

Танцъ

Янъ Бибианъ на луната

Отъ Елинъ Пелинъ

До „Свѣткавица“ достигнаха ужасни и застрашителни викоуе на многобройнитѣ армии, които съ голѣма бързина се съсредоточаваха и обхващаха голѣмия кржгъ на кратера.

Янъ Бибианъ бързо натисна нѣкакво копче на машината и „Свѣткавица“ полетѣ по-низко надъ по-врѣхността.

Отведнажъ многохиладната войска се спрѣ, като скована и шумнитѣ викоуе престанаха.

— Пусни топчето! — каза Янъ Бибианъ на Калчо.

— На месо ли?..

— Не, не! — извика Янъ Бибианъ бързо. — Ние не трѣбва да убиваме. Нашата победа ще бѣде безкрѣвна. Ще гърмимъ нагоре, въ въздуха.

Калчо завъртѣ едно колело и изправи гърлото на малкото топче, което се намиралъ върху „Свѣткавица“, право нагоре, следъ това натисна спусъна.

Раздаде се страшенъ грѣмъ, който заблудотъ като грѣмотевица.

Янъ Бибианъ пусна електрическитѣ пушки, които затракаха една следъ друга съ зловещъ трѣсъкъ. „Свѣткавица“ почна да се носи съ страшна бързина надъ тая застрашителна армия и да разнася ужасенъ трѣсъкъ.

Магу, който стоеше до това време спокойно, се изплаши ужасно. Той

почна да търси вратата, да бута прозорчетата, обладанъ отъ паника и готовъ да се хвърли долу.

Напраздно Янъ Бибианъ и Калчо го успокояваха. Той риташе като уловена птица, бършолѣвшъ неслѣзвано и охкаше. А когато гърмежитѣ зачестиха, почна да пиши.

Като помислиха, че при това бѣсно скачане насамъ-нататъкъ, може да повреди нѣкоя частъ на машината или да скѣса нѣкоя жица, Калчо отвори едно долапче, което служеше за дрехи и силоуе, набута Магу въ него и го затвори.

Магу се усмири и потаи. Само отъ време навреме се чуваше, какъ бѣбри нѣкакви молитви.

Янъ Бибианъ продължаваше да гърми съ електрическитѣ пушки, а Калчо даде още нѣколко изстрели съ топчето.

Това произведе неописуемъ ефектъ надъ тритѣ армии. Конницитѣ, които се носѣха като гѣсти облаци на своитѣ хвърчещи магарета, се повърнаха и накачаха на едно далечно разстояние, а пехотата, разбъркана и разстроена, хукна назадъ, като изостави всичкитѣ си товари.

Понеже бѣгъха на различни посоки и се прѣскаха, Янъ Бибианъ намисли да ги събере всички на купъ. И почна като овчаръ, който събира стадото си, да пуца „Свѣткавица“ ту на една, ту на друга страна, като

обикаляше всички краища, до кждето се разстилалъ това бѣгашо множество.

Всички бѣгаха отъ сѣнката на чудовищната машина и се втурнаха къмъ една посока да търсятъ спасение. Тѣ скачаха по каменистата поврѣхность, като диви кози, хвърляха се въ малкитѣ кратери, съ които бѣ усѣяна околността, изскачаха пакъ и се групираха около малкитѣ възвишения.

Янъ Бибианъ имъ не даваше нито минутка покой. Той ги гонѣше съ своята могъща машина и постоянно гърмѣше...

Най-после, лунагитѣ, уморени отъ това бѣсно бѣгане, изплашени отъ страшнитѣ гърмежи, нападаха по лицето на луната и почнаха да се кланятъ, като удряха отчаяно главитѣ си о камънитѣ.

Тогава Янъ Бибианъ престана да гърми, спусна „Свѣткавица“ низко и кацна срѣдъ голѣмата армия, която се кланяше и навѣрно искаше милость.

— Калчо, — каза Янъ Бибианъ, — пусни Магу да преговаря.

Калчо отвори долапа. Магу седѣше свитъ въ него, съ широко отворени очи и цѣлъ треперящъ.

Калчо го потупа приятелски по рамото, хвана го за ръка и му помогна да излѣзе. Следъ това му обясни (тѣ вече бѣха свикнали да се обясняватъ лесно съ него) да излѣзе предъ лунагитѣ и да каже, щото тримата царе на тритѣ кралства да дойдатъ незабавно тукъ, защото иначе цѣлата имъ войска ще бѣде

изненадали. Всички поредъ повдигнали касичката. Убедили се, че тя е пълна и тежка. Никому не дошло на умъ, защо старецътъ, който билъ така доволенъ и желалъ да се отблагодари на търговеца, не наредилъ да се отвори касичката веднага, а чакъ следъ петъ години.

Сѣдята обяснилъ, че той не може да наруши завещанието на покойния и всички си разотичли.

До вечерта цѣлиятъ градъ знаелъ за чудното завещание. Всички, които търгували съ него и имали нѣкакви смѣтки, започнали да се обръщатъ къмъ него съ голѣмо довѣрие. Знаели, че следъ петъ години той ще получи завещаното богатство. Давали му дрехи на кредитъ. А единъ богатъ човѣкъ му далъ дюкянъ на най-главната улица. Премѣстилъ се тамъ търговецътъ и вмѣсто стари дрехи, започналъ да продава нови дрехи. Клиентитѣ му се увеличавали всѣкидневно. Търговията му трѣгвала така добре, че той въ кѣсо време изплатилъ всичкитѣ си дългове.

Неуспѣшно минали петтѣ години и той се явилъ въ сѣда. Сѣдята отпечаталъ касичката, отключилъ я и му я предалъ. Касичката, била пълна съ дрѣбни, тежки камъчета. Писмото гласѣло:

„Твърде много съмъ доволенъ отъ твоео семейство и искахъ да се издѣлжа, но нѣмаше съ какво. Всичкитѣ пари, които имахъ, дадохъ за да купя тази касичка. Поискахъ да оставя такава завещание, защото познавамъ хората. Достатъчно е да си помислятъ, че ще наследятъ нѣкакво богатство... Докато минатъ тѣзи петъ години, ти ще си вече богатъ човѣкъ“.

Сѣдята се удивилъ отъ мъдростта на стареца.

Нашиятъ търговецъ, при все това, взелъ касичката, като най-скѣпъ споменъ.

избита...

— Магу, — каза му Янъ Бибианъ усмихнатъ, — ти излѣзе голѣмъ победителъ, ние ще съобщимъ на Ягага да те възнагради.

Магу, който помисли, че Янъ Бибианъ смѣта, че на него дължи победата, се почувства герой, изправи гордо глава и подскокна. Следъ това Янъ Бибианъ отвори малката вратичка и му помогна да излѣзе. Янъ Бибианъ и Калчо го последваха. Тѣ тримата застанаха върху тѣлото на „Свѣткавица“ и Магу се провикна съ грѣмовитѣ гласъ, като прострѣ ръката си.

— Лунаги, не се бойте! Нашитѣ гости отъ Ваха не желаятъ никому зло. И ви прощаватъ, че сте се вдигнали на война срещу гостоприемния Ягага, който е склѣчилъ миръ съ синьо-свѣтлата Ваха — господарка на небеснитѣ пространства и тя нѣма вече да ни праща болести. Идете и доведете тримата царе на вашитѣ три царства. Нека дойдатъ незабавно и безъ страхъ при царя на синята Ваха. Чувате ли! Нека вашитѣ трима крале: Дагага, Гагага и Трагага, веднага да дойдатъ тукъ!

Като чуа гласа и думитѣ на Магу, най-близкитѣ до „Свѣткавица“ военначалници се изправиха и погнаха да подскочатъ, което бѣше знакъ на поздравъ. Следъ това дадоха командна на войницитѣ си да станатъ.

Войскитѣ се вдигнаха и сѣщо почнаха да подскочатъ. Военначалницитѣ избраха най-бързитѣ отъ тѣхъ и ги пратиха съ бърза порѣчка задъ